Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over land og i by,
Herren har talet paany."

NR. 5 | 1 MARS 1924 | 3 AARG.

FRELSE FOR DE DØDE.

AV DAVID O. McKAY, PRESIDENT OVER
DEN EUROPÆISKE MISSION.

Ved en viss anledning adspurgte en raadsherre blandt jøderne Jesus, angaaende den riktige vei for at kunne indkomme i Guds rike. Han trodde, at Jesus kunde svare ham med autoritet, idet han sier: «Rabbi! vi vet, at du er en lærer kommen fra Gud». Enkeltheterne av denne mindeværdige evangeliske samtale som verden kanske aldrig faar vite, men et indblik i dens betydning er git, ved de følgende betegnede ord av Jesus: «Sandelig, sandelig sier jeg dig, uten at nogen blir født av vand og aand, kan han ikke komme ind i Guds rike». Disse ord er enkle, eftertrykkelig og letfattende, selv om Nicodemus dengang undret og tilsyneladende ikke fuldt ut forstod deres betydning. Ved en anden anledning i den samme by, var der en stor skare av jøder forsamlet, som lyttet til en apostels vidnesbyrd, at Jesus var Guds søn, den opstandne verdens frelser. Mange i forsamlingen blev overbeviste om, at han talte sandhet. Forstod, at ophavsmanden til evig frelse hadde blit korsfæstet i den selvsamme by i hvilken de da bodde, og at de og deres landsmænd hadde forkastet hans lærdomme angaaende frelse, saa sa de: «Mænd og brødre, hvad skal vi gjøre?»

Dette var et viktigt spørsmaal, øiensynlig det samme, som jødernes raadsherre hadde fremlagt for Jesus 2 aar

forut. Det er betydningsfuldt at apostlernes svar lyder med de samme betingelser for frelse, som Jesus svar lød til Nicodemus: «Omvender eder, og enhver av eder la sig døpe i Jesu Kristi navn til syndernes forladelse, saa skal I faa den Helligaands gave». Nu er det merkelig, dersom omvendelse og daab i vand, tillikemed aand er nødvendig for frelse, hvordan skal de millioner som aldrig har hørt evangeliet og som aldrig har hat en anledning til at omvende sig eller bli døpt, kunne indkomme i Guds rike.

Sikkerlig en Gud av kjærlighet kunde aldrig bli tilfredsstillet, dersom majoriteten av hans barn er utenfor hans rike, og at leve for evig, enten i uvidenhet, elendighet eller helvete. En saadan tanke er motstridende et intelligent sind. Paa den anden side, dersom disse millioner, som er død uten at ha hørt evangeliet kan indkomme i Guds rike og uten at ha været lydige til evangeliets principper og forordninger, da vilde Kristi ord til Nicodemus ikke ha været en uttalelse av en evig og uforanderlig sandhet, og Peters ord paa pinsefestens dag vilde da ikke hat en universal anbringelse, da han saa tydelig og forstaaeligt uttalte: «Thi eder og eders barn hører forjættelsen til og alle dem som ere langt borte, hvilke som helst Herren vor Gud vil kalde dertil». Ap. Gj. 2 : 38—39.

Nu, Jesu Kristi evangelium lærer, at alle mennesker kan bli frelste ved lydighet til evangeliets love og forordninger. Benævnelsen «Alle mennesker», er her ikke indskrænket til nogen faa utvalgte, det indbefatter hvert eneste barn av en kjærlighetsfuld og himmelsk fader. Dog er flere hundrede millioner mennesker død uten at ha hørt at der eksisterer en frelsende plan. Alle mennesker kan med rette gjøre krav paa Guds godhet og naade.

Eftersom der kun findes en frelsende plan, maa der sikkert være en vei besørget hvorved de utallige døde kan faa høre denne plan og ha priviligiet at motta eller forkaste samme.

Saadan en plan er git i principet av frelse for de døde. Peter fortæller os (Peter 1. brev 3 : 19—20), at efter Frelserens død paa korset «gik han bort og prædikede for aanderne som var i varetægt, de som fordum hadde været

gjenstridige, dengang da Guds langmodighet ventede i Noahs dage». Saaledes prædikede Kristus evangeliet: «Thi derfor er evangeliet forkyndt for de døde, at de vel skulle dømmes for mennesker i kjødet, men leve for Gud i aanden». Dette er bevisende ord, thi dersom Kristus atter prædikede evangeliet til folk som hadde forkastet det, skulde de som aldrig før hadde hørt det, være berettiget til privilegiet at høre det.

Ikke alene principet av frelse for de døde var forstaat i de dage, da Frelseren lærte iblandt menneskene, men ogsaa nødvendigheten av at de døde skulde døpes, som Jesus sa de maatte bli for at indkomme i Guds rike. Eftersom denne forordning ikke hadde været administrert til dem, mens de levede paa jorden, synes det passende at administrere den til dem gjennem stedfortrædere.

Paulus hentydde til denne fremgangsmaate i sit argument, som bevis paa de dødes opstandelse. Han sa: «Hvad monne de ellers gjøre, som døpes for de døde, dersom de døde aldeles ikke opreises? Hvi døpes de da for de døde?» (1. Kor. 15 : 29). Den falske kristne og uoplyste verden, uten aabenbaring, har snublet over meningen av denne enkle tekst, og ikke faa fortolkere har prøvet at bortforklare dens sande mening; men dens indhold beviser klarlig, at der i apostlernes dage praktiseredes daab for de døde; det vil si, levende personer var begravede i vandet for de døde — ikke dem som var aandelig døde, men de som hadde gaat hinsides.

I Kirtland tempel den 3. april 1836 aabenbarede profeten Elias sig til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery og overleverede til dem prestedømmets makt, som autoriserede de levende at utføre ordinanser for de døde. Disse «nøkler» var gjengit i fuldbyrdelse av Malakias profeti: Se, jeg sender eder Elias, profeten, førend Herrens dag kommer, den store og forfærdelige; og han skal vende fædrenes hjerte til barnene og barnenes hjerter til deres fædre, for at jeg ikke skal komme og slaa landet med Ban. (Mal. 4 : 5—6).

Fædrenes hjerter, og barnenes hjerter vil bli vent til hverandre, naar fædrene i aandeverdenen hører evangeliet

prædiket og forstaar, at de maa vise lydighet til dets forordninger, og vet, at deres barn paa jorden utfører disse ordinanser for dem. Alt saadant «arbeide for de døde», er utført i templer, som er indviet for dette øiemed, hvor passende optegnelser er opbevarte og hvor alle ting er betraktede som hellige. Ved ansvaret hvilende paa dem, for utførelsen av dette betydningsfulde princip, har de Siste Dages Hellige blit et tempelbyggende folk. Vakre og kostbare bygninger har blit opførte i de følgende steder, som monumenter til de trofaste og villige opofrelser, utført av medlemmer av kirken: Nouvoo, Illinois, Salt Lake City, Logan, Manti, St. George, Utah, Laie, i nærheten av Honolulu, Oahu og i Cardston, Canada. Det siste er det første tempel opført utenom de forenede staters grænser.

I principet av frelse for de døde er der aabenbaret den utstrakte frelsende makt av evangeliet, og omfattende anbringelse av Frelserens lære til hele menneskeheten. Sandelig: «Der er ikke noget andet navn git under himmelen, hvorved vi kan bli frelste.»

Alle ordinanser utførte ved det aller høieste prestedømme er saa evige som kjærlighet, saa omfattende og utholdende som livet, og gjennem lydighet til dem, alle mennesker levende og døde, kan indkomme og bo for evig i Guds rike. *Oversat av Borghild Nylander.*

TIENDELOVEN.

Distriktslærerne, baade de mandlige og de kvindelige, skal forklare denne lov for de Hellige, samt de velsignelser der vil følge enhver, der vil overholde denne. Herren har lovet, at den som betaler sin tiende, ikke skal brændes, og at «de skal overholde denne lov, thi ellers skal de ikke findes værdige til at regnes blandt den Høiestes Hellige». Ransak Guds ord desangaaende og belær de Hellige derom. Fortæl dem om din egen eller andres erfaring, der har prøvet Herren og erholdt de lovede velsignelser.

DEN HØIESTE PERSONLIGHET.

AV EINAR ANTHONSEN STRAND.

II.

Personligheten er universets sterkeste faktor. Men den som med endel moderne religiøse mennesker sier, saaledes som pantheistene før i tiden paastod, at Gud ikke er en person, han paastaar jo at «*vi*» eier et klenodie som Gud ikke har. Og grunden til en saadan antagelse er ingen anden end den, at menneskehjertet som gjerne vil tro, at der ingen personlig Gud findes, overfor hvem alle er personlig ansvarlige. Som disse anskuer saken, er alle ting en del av Gud, fordi alt er Gud. Og overalt hvor en saadan lov faar raade uhindret og uimotsakt, fører den til den laveste moralske nedgang og raattenhet; for den endelige logiske slutning er denne, «at intet av det nogen kan gjøre er uret, fordi alt og alle er dele av Gud». Naar alt kommer til alt, er synd ikke virkelig synd, men en del av skabelsesprocessen. Forbrytelse er ikke virkelig forbrytelse, men en rest av ufuldkommenheten.

Alt dette er det rene hedenskap — væsentlig det samme som hedningerne har lært og trodd, men i en form der passer for det nuværende trin av viden. Men dets tendens er den: «At glemme en hellig og almæktig Gud. Og hvis denne lære faar opfylde sin hensigt, er verden fortapt.»

Saaledes skriver denne astronom, at dette er hans kundskap om den Gud han kjender, den Gud der har skabt Himmel og jord, der har bistaat ham i at utforske de fjerne kloder, som vi ser paa en slik klar aftenhimmel, som jeg sitter og ser den ikveld.

Et likelydende vidnesbyrd om Guds evige personlighet eier enhver Siste Dages Hellig, fordi de alle som en tror paa bibelen som den er skrevet og ikke forsøker at bortforklare en eneste tøddel av den.

Det er sandt: Der er kun én makt i den ganske verden. Men bibelen lærer os, at alle Guds skabninger som rettighet og guddomsgave har faat moralsk handlefrihet. I sandhet er de i dette stykke ogsaa skabte i Guds billede. Men

nogen av Guds skabninger har valgt saa ulogisk, saa uforstandig og unaturlig, at deres vilje staar imot Guds vilje, saa at de i egenkjærlighet forvansker og fordreier hans makt og indflydelse — det vil si, de tar det materiale de har faat til at bygge sit paradis med og bygger derav sit Babylon, sit Sodoma og Gomorra. Saa hemmelighetsfuld synden synes at være, vil vi klart faa indse tilsist, at den er uten undskyldning. Gud gav ingen anledning til den, og ikke paa nogen maate er den kommet fra eller utsprunget fra ham. Hvis vi læser bibelen, maa vi uundgaaelig ved at følge dens lære komme dertil, at Gud er et personligt væsen. Vi ser at al skabningen er avhængig av ham, men at han ikke paa nogen maate er avhængig av den. For at indse dette behøver vi bare at læse følgende: «Du, Herre, grundfæstet i begyndelsen jorden, og himlene er Dine hænders gjerninger; de skal forgaa, men Du blir, og de skal alle ældes som et klædebon, og som en kaape skal Du rulle dem sammen, og de skal omskiftes; men Du er den samme, og Dine aar skal ikke faa ende». Heb. 1, 10—12.

Han aabenbares for os som den evige, almæktige, i hvem der ikke findes forandring eller omskiftelse. Og dog er han den personlige Gud. Nogen anden forestilling om ham gir bibelen os ikke. Han sitter paa maktens trone, — det er bibelens fremstilling av ham. Nogen vil si: Dette begrænser Gud. Paa den maate blir han indskrænket til et vist rum. Det passer ikke med hans almakt og allestedsnærværelse. Men bibelen lærer, at Gud er overalt ved sin aand og sin kraft. Saaledes fremstiller David det (Sal. 139 — 1—16). Og da Kristus lovet at være hos sine disciple, skulde dette ske ved aanden. (Joh. 14 — 16—18). Men om han end saaledes skulle være med dem alle dage indtil verdens ende (Matt. 28, 20), sitter han allikevel altid paa universets trone, ved Guds høire haand. (Heb. 8 — 1; Ap. gj. 7 — 56). Slik kunne vi fortsætte at fremhente beviser av bibelen, rene som krystal; ti vi vet, at veien til et evigt liv er lagt aaben for os alle i bibelens rene lære, om vi blot vil la os lede av sandhetens aand, naar vi ønsker at granske, veie og bedømme for at finde det rette. Hvis vi ikke har faat en ren og egte

kundskab om vor Gud og Faders herlige person og egenskaper, vil vi maatte tilegne os dette med engang, om vi ønsker at vandre veien efter Jesus Kristus; ti kjendskab om at Gud er en virkelig person med et herliggjort legeme, og i hvis lignelse vi er skabte, er en absolut nødvendig del av Herrens evige, skjønne evangelium.

Den menneskelige aand maa rive sig løs fra alle gamle, uholdbare fæster, alt dogmatisk og usandt, som vi ser avvike fra bibelens sunde lære. Det er nemlig sandheten der skal frigjøre menneskene. «Sandheten skal frigjøre eder,» sier bibelen. Og sandheten er igjen Guds evige gode Helligaand, den som Paulus under inspirasjon skriver om i 1. Korr. 2. kap. skal hjælpe os til at granske dypheten i Gud, saa vi skjønner vi maa se at komme i besiddelse av denne herlige veiviser, om vi vil fremme os selv og vor egen sak. Derfor har Gud i sin evige visdom nedlagt i ethvert menneskehjerte et frø, eller en gnist som eier vældige utviklingsmuligheter. Dette pund, som vi kan kalde det, gjælder det for os alle at benytte os av og derved igjen oparbeide os al den kundskap og visdom vi makter at bære, mens vi er her paa jorden; ti ingen levende sjæl kan staa frem og undskylde sig overfor Gud, at de aldrig har faat dette frø i gave. Mennesket er det vakreste Gud har frembragt; ti der gives flere tilkjendegivelser fra sandheten av denne paastand ogsaa, men det skulle være unødvendigt at citere saadanne. Derfor er det opmuntrende at læse hvad Jeremias sier, da sandheten første gang aabenbares for ham: «Ak, Herre, Herre! Se, Du er den som har gjort Himmelen og jorden ved Din store kraft og ved Din utstrakte arm; ingen ting er forunderlig for Dig». Jer. 32 — 17.

Menneskene burde være sin Gud evig taknemlig for, at han har lat os komme i besiddelse av den hellige bok bibelen, der er den rette leder for alle tilbake til Faderen, og ydermere nu da Jesu Kristi evige evangelium er git tilbake til jorden igjen for aldrig mere at borttas. Mormonismen har været og er fremdeles meget misforstaat, men da den er selve sandhetens evangelium, har den indtil nu ryddet megen usund fordom og vildfarelse av veien, og vil fortsættende rulle frem over jorden, dragende med sig milli-

oner's hærskarer av lykkelige sandhetssøkere, der fryder sig over den aabenbarede kundskap de har faat om deres himmelske Fader, at han har et legeme av kjøt og ben og er evig og uforanderlig.

Naar vi vet dette kan vi godt forstaa David der synger av sit fulde hjerte: «Naar jeg ser Din Himmel, Dine fingres gjerning, maanen og stjernene som Du har beredt, hvad er da et menneske at Du kommer ham ihu, og et menneskebarn, at Du besøker ham». Sal. 8, 4—5.

BERGENS GREN.

Reisebrev.

Onsdag morgen den 6. februar reiste vi fra Kristiania. «Vi» menes missionspræsident A. Richard Peterson, ældste Ole Hansen fra Idaho, ældste Olaf Vogeler fra Kristiania, brødrene Otto Gebhardt og undertegnede.

For vor del, som for første gang reiste med den berømte «Bergensbane», var turen over høifjeldet av uforglemmelig karakter. Og det vakre veir som ogsaa gjorde sit, hjalp til at løfte sindene op over den graa hverdagslighet. Er det i grund noget underlig, at store diktere som fødes i en slik natur kan utløse sin begeistring i store literære verker over al denne guddomlige skjønhet. Nei, vist ikke. Tankerne fødes let i disse lette luftlag. — — —

Efter en i alle dele udmerket reise, ankom vi til Bergen ved 9-tiden samme aften. Konferansepræsident Oluf K. Karlsen med endel andre brødre var fremmødt paa stationen og ønsket os velkommen. Da vi kom frem til lokalet i Vaskerelvsgaten var endnu ikke det ordinære ungdomsmøte forbi. Allerede utenfor døren gjenkjendte vi br. Risans manende og indtrængende røst, da han øste av sit overflødighetshorn utover forsamlingen. En ting vil jeg si med det samme, at sangkoret i Bergen, der samme aften gav flere numre tilbedste, var meget godt. Men det har jo en meget dyktig dirigent i br. Sæthrum, og en anden ting som ogsaa maa bemerkes i samme retning: Sopranerne i dette kor bør ha en offentlig kompliment for deres udmerkede tekstuttale og bærende toner; likesaa «alterne». De

mandlige stemmer var saa svake saa det vilde være uretfærdig og maale dem med det samme maal, men br. Sæthrum sørger nok for balancen.

Efter at programmet var færdig fik missionspræsidenten anledning til at hilse paa forsamlingen og uttalte sin glæde over det gode fremmøte og den aktive aand som syntes at gjøre sig gjældende. Der var synlig glæde i forsamlingen over missionspræsidentens værdifulde bemerkninger. Ældste Ole Hansen fik derefter anledning til at uttale sin glæde over at samles med de hellige i Bergen, og ønsket fremgang for Jesu Kristi Kirkes gjerning over den ganske jord.

Efter møtet blev vi «farende svende» bevertet paa det bedste av søstr. Bjørndal og Hansen, hvorefter samtlige gik tilro efter en meget begivenhetsrik dag. Den næste dag oprandt like straalende og klar som den foregaaende, flere tommer sne og mange kuldegrader. Efter at ha spist frokost satte vi os ned, missionspræsidenten, br. Gebhardt og undertegnede, og trænet vor «yndige» røst, som en liten avveksling i dagens program. Broder Gebhardt og jeg hadde jo god tid om dagen, og vi var ute og beskuet de mange historiske seværdigheter som der er i Bergen. Jeg vil særlig fremhæve «Haakonshallen», som gjør skam av megen moderne arkitektur. Det var en oplevelse at se denne gamle kongehal fra det 12te aarhundrede. Likesaa maa jeg fortælle om den meget omtalte «Fløibane», vistnok den eneste kabelbane i Norge. Den bringer folk op til toppen av det mægtige «Fløifjeld», der har en utsikt som særlig om aftenen, naar alle lys er tændt i byen, tar sig storartet ut; men som Kristiania-gut maa jeg jo si, at om dagen er Kristiania vakrere med utsigt fra «Tryvandstaarnet» eller «Holmenkollen». Det er naturligvis ikke meningen at fortælle alt mulig fra denne deilige tur, men jeg synes at maatte fortælle om den hyggelige aften vi hadde hos familien Halvorsen. Broder Halvorsen har tidligere været forstander i Fredrikstad, men er nu flyttet til Bergen og har et pent hjem der. Jeg nævnte til de andre, da vi gik hjemover igjen, at bare i denne familie var der materiel nok til en hel aftenunderholdning. Vi haaber at den venlighet fami-

lien viste os, vil bringe dem velsignelser, som jo alle gode gjerninger gjør, før eller senere.

Søndagen begyndte med søndagsskole der blev ledet av br. Hilmar Bjørndal. Fremmøtet var godt, for ikke at snakke om programmet som var ypperlig. Jeg vil henstille til rette vedkommende at si til barnene i Bergens søndagsskole, at de var flinkere end barn er flest.

Vi tilreisende var alle indbudt til en utsøkt middag hos konferansepræsident Oluf K. Karlsen, og trods alle krumspring for at slippe fra dette voldsomme angrep paa vore fordøielsesorganer, maatte vi tømme bægeret tilbunds og gik hjem med sterk «slagside». Jeg kom til at tænke paa salig Kong Pyrhos, da han sa: «*Vinner jeg en slik seier til er det ute med mig!*» Vi sender en tak gjennem vort kjære organ til præs. Karlsen og hans hustru for en hyggelig eftermiddag.

Ved møtet om aftenen var der fuldt hus og der raadet en udmerket aand over det hele. Følgende var aftenens talere: Brødrene Henry Larsen, Otto Gebhardt, Ole Hansen, og sist missionspræsidenten. Alle bar de deres oprigtige vidnesbyrd om «mormonismen». Dog maa særlig fremhæves missionspræsidentens manende opfordring til søskende i Bergens gren om at staa samlet og tilegne sig den rette forstaaelse av, hvad det vil si, at være en Siste Dages Hellig. La det være sagt med det samme: Jeg har sjelden hørt en mere inspirert tale end den som blev fremført sist søndag i Bergen av missionspræsidenten. Og ganske sikkert vil den sætte merker efter sig i Bergens gren, hvis det opriktige initiativ findes i den nødvendige utstrækning. Som et glædelig tegn kan nævnes, at næsten halvparten av forsamlingen var fremmede.

Jeg vil i farten nævne, at den kvindelige hjælpeforening hadde sit møte paafølgende mandag, hvor en hel del av forsamlingen bar sine opriktige vidnesbyrd om evangeliets ekthet.

Tirsdag, som var den sidste aften vi skulde tilbringe i Bergen, var der sammenkaldt grensmøte. Paa dette møte blev ældste Ole Hansen fra Idaho indsat som forstander av Bergens gren og overtar hermed al administration i

denne gren for at lette litt paa det arbeide og ansvar, som i mange aar har lagt paa præsident Oluf Karlsens skuldre.

Efter det kjendskap man har til ældste Hansen, vil Bergens gren faa en mand som har fuld tro og tillid til den Gud, hvis tjenere har sendt ham ut i verden for at saa den gode sæd. Ældste Hansen er en dygtig mand, og vil være et aktivum for Bergens gren. Samtidig blev ældste Olaf Vogeler fra Kristiania beskikket som medhjælper til forstander Ole Hansen. Vi sier: Lykke til!

I Bergen som i Kristiania er en opblomstring at spore, og kunne der saasandt bli sendt flere missionærer ut i de mindre grene, eller rettere sagt sendt missionærer, saa ville man bli vidne til, at den «norske mission» ville faa en plass i solen som den burde ha, efter det intense arbeide som blir nedlagt av missionens ledelse og andre kræfter. — —

Onsdag morgen maatte vi reise tilbake til Kristiania br. Otto Gebhardt og jeg. Missionspræsidenten, forstander Hansen og ældste Vogeler fulgte os paa stationen og saa os vel avgaarde.

Vi hadde en deilig tid i Bergen, en oplevelse som maa faa en bred plass i vor erindring. Vi hadde jo likt bedre om missionspræsidenten hadde været med hjemover igjen, men han skulle, samme dags aften som vi reiste, indskibe sig for Kristiansund og saa videre til Trondhjem.

Til slutning vil jeg paa samtliges vegne bringe de søskende i Bergen som har vist os venlighet, en hjertelig tak og haaber vi, at Bergens gren vil fortsætte i det ærefulde arbeide for Guds verks utbredelse.

Henry Larsen, Kristiania gren.

VÆR ALTID AKTIV I DIT ARBEIDE.

Saalænge vandet rinder, er det klart, men hvis det blir staaende stille, blir det urent. — De nøkler som man bærer i sin lomme og bruker daglig, blir blankere og blankere, men hvis de lægges tilside vil de snart ruste. Altid at være optat i evangeliets arbeide, er veien til at holde sig fri fra verdens besmittelse. Heller slites op, end ruste bort.

LYDIGHET MOT PRESTEDØMMET.

AV LULA GREEN RICHARDS I «IMPROVEMENT ERA.»

Ældste John Woolley fortalte engang følgende beretning: «Da jeg var en ganske ung mand for ca. 40 aar siden eller deromkring, var endel gutter fra Salt Lake, deriblandt mig selv, ute paa en ekspedition mellem Utah og Missouri-elven. Det var om vaaren, og vandet var meget høit i alle elver. En av de elver vi maatte over hadde en bro, men vandet var gaat over bredden og dannet en dyp susende elv mellem os og broen. Biskop Robert Burton, general Burton som vi kaldte ham dengang, ledet vort kompani, og han bad mig at ride ut i vandet til et bestemt sted som han utpekte for mig, og binde den ene ende av et taug til broen, mens den anden ende skulle bli holdt paa strandbredden, og saaledes strække tauget i en ret linje til at være en hjælp for os for at faa vore hester og vogner bort til broen.

Jeg svarte: «Ja, jeg skal nok gjøre det, men det stedet ser saa — — jeg liker ikke den strømmen der, og jeg kan ikke svømme godt, og det kunde hende jeg blev revet av hesten, jeg vil heller prøve litt længre nede.»

General Burton saa over stillingen omhyggelig igjen, og sa at han tænkte det sted han først hadde pekt ut ville være det bedste for mig at gaa over. Men jeg holdt fremdeles fast ved det andet sted, da jeg syntes det saa tryggere ut der.

Broder Burton sa da litt ærgerlig: «Vel, saa prøv der!» — Han hadde ikke videre lyst til at la mig ha min egen vilje. Jeg red da min hest hen til det sted, men den var ikke vant til saa dypt vand, saa den satte sig imot at gaa videre. Jeg slog til den paa siden med enden av tauget, og den dukket under saa vi begge kom under vandet og var ute av syne. Vi kom op igjen vaate og vendte om for at komme op paa bredden.

«Vel,» sa broder Burton, «hvordan likte du det?» — Jeg tørret vandet av hodet og sa: «Jeg likte det ikke.» — — «Vel, nu prøv der!» sa general Burton, og henviste til det sted han først hadde valgt for mig. Denne gang fulgte

jeg hans raad, og fik uten vanskelighet utført hvad han hadde bedt mig om.

Denne tildragelse har været en god lærdom for mig siden det hændte. Det har hjulpet mig til at forstaa, at hvordan end tingene ser ut til at være for os, er det dog allikevel sikrest at motta raad av de som er sat til at lede os, og utføre deres formaninger paa den maate de ser det, og ikke vor egen, selv om vi ikke kan se det paa samme maate. *Oversat av Borgh. Nielsen.*

ET VIDNESBYRD.

Det var en kold novembernat i 1906 at lille Leif Hansen var syk av tandpine; han græt og bar sig ilde, for ingen ro fik han hele aftenen og utover natten, han jamret sig og sa: «Mamma hjælp mig! hjælp mig!» I førstningen blev han varmet og smurt, ja endog Myrtelblad fik han paa tanden, men intet hjalp. Da sa hans mor: «Snille Leif! jeg kan nok ikke lindre dine store smerter, men bed til Gud, saa blir du nok bra!» En liten stund efter blev det aldeles tyst i værelset. — Moderen tænkte ved sig selv, at han kanske var sovnet, men med et reiser Leif sig op i sengen og sier med klar stemme høilydt og tilfreds: «Ja nu mamma vet jeg Gud lever, jeg bad til Gud og jeg blev bra med en gang.» Og han tok om sig sit teppe og sprang ut i pikeværelset og fortalte piken der, hvordan han blev bra.

Fra den nat av har altid Leif været en meget alvorlig og religiøs gut. Nu er han voksen og gift og har hustru og barn, men glemmer aldrig den nat, han fik forstaa at Gud lever.

Kristiania 22. januar 1924.

Indsendt av en gammel mor.

Søndagsskolens korlæsning for mars:

«La saaledes eders lys skinne for menneskene, for at de maa se eders gode gjerninger og ære eders Fader som er i himlene.» (Mattæus 5, 16).

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

15. Joseph møter motstand av brødrene.

Herren hadde git Joseph endel aabenbaringer og hans hustru Emma hadde skrevet dem. Da Oliver Cowdery læste disse aabenbaringer syntes han, at han saa nogen feiler. Han skrev med engang til profeten og bad ham forandre enkelte ord. Joseph følte sig bedrøvet da han læste dette. Han viste, at hvad hun hadde skrevet var sandt. Det var kommet fra Herren og han vilde ikke forandre det. Nogen dager senere reiste Joseph fra Harmony til Fayette for at besøke Oliver Cowdery, som da var hos Whitmers familie. Han hadde ledet Whitmers til at tro, at Joseph hadde begaat en feil. De var ikke saa venlige mot profeten som før. Joseph prøvet at forklare dette for dem, men De vilde ikke høre paa ham. Profeten bad Herren om at hjælpe ham. Straks efter indsaa Cowdery og Whitmers at de hadde uret. De var bedrøvet over hvad de hadde gjort, og bad Joseph tilgi dem, hvilket han gjorde. Saa reiste Joseph tilbake til sin svigerfars hjem i Harmony. Hvilken forandring fandt han ikke her! Mens han hadde været i Fayette hadde en ondskapsfuld prest besøkt Hale's familie. Han hadde fortalt dem daarlige ting om profeten. Hans historie var falsk, men Hale's familie trodde den.

Fra den tid var de imot Joseph og arbeidet imot ham og hans arbeide. Paa samme tid kom Newel Knight og hans hustru for at besøke Joseph. De besluttet at holde et møte, og Joseph gik ut for at kjøpe vin til nadveren. Paa veien blev han stanset av et himmelsk sendebud, som fortalte ham, at han ikke mere skulde kjøpe vin av sine fiender. De hellige skulde lage deres egen vin. Hvis de ikke kunde det, ville vand være likesaa antagelig for Herren. Dette forklarer, hvorfor vi ikke bruker vin, men vand til nadveren. Joseph gik tilbake til huset. De laget litt ren vin og holdt møte, hvor nadveren blev utdelt. Der var kun fem personer tilstede, men Herrens velsignelse var over

dem, og de hadde en lykkelig tid sammen. I dette møte blev Emma Smith og fru Knight bekræftet som medlemmer av kirken ved haandspaalæggelse. En tid derefter reiste Joseph og hans broder Hyrum, John og David Whitmer for at besøke de hellige i Colesville. Der var mange ondskapsfulde mænd paa dette sted. Det var der at pøbelen hadde været efter Joseph. Profeten og brødrene bad til Herren, at han maatte beskytte dem, og det gjorde han. Paa veien til Colesville gik de forbi et stort antal mænd som arbeidet i gaten. Nogen av dem var Josephs bitre fiender. De saa efter Joseph, men Herren lot noget komme over deres øine, saa da Joseph gik forbi dem, kjendte de ham ikke. Brødrene kom til Colesville i god behold. Et møte blev avholdt i Knights hjem. Et antal personer som var døpte fik haandspaalæggelse og blev bekræftet som medlemmer av kirken. Derefter nød de nadveren, og lyttet med fryd til Josephs og nogen av de andre brødres tale. Dagen efter fik pøbelen vite, at Joseph var i Knights hjem. De drog dit og befalte profeten og hans ledsagere at komme ut. Hr. Knight fortalte dem, at de var for sent ute, da Joseph og brødrene var reist tilbake til Harmony for flere timer siden. I denne prøvelsens tid fandt Joseph en god ven i Peter Whitmer. Den gode mand indbød profeten og hans familie at komme og bo hos ham i Fayette, hvilket de gjorde. Der var et medlem av kirken i Fayette, som het Hyrum Page, han prøvet at lede nogen av de hellige bort fra sandheten. Han hadde nemlig en forunderlig sten ved hvilken han mottok aabenbaringer, men de kom ikke fra Herren. De kom fra den onde. Joseph talte og bad med brødrene. De saa, at de aabenbaringer som Hyrum Page kom med ikke var sande. Paa den tid gav Herren en aabenbaring til Oliver Cowdery gjennem profeten Joseph Smith. Han fortalte, at ingen undtagen profeten Joseph var utvalgt til at motta aabenbaringer. Dette avgjorde spørsmaalet, og der blev fred igjen.

Førend jeg slutter dette kapitel, ønsker jeg at si til mine unge læsere: Der er kun en mand paa jorden ad gangen der er utvalgt til at motta aabenbaringer for kirken. Denne mand er kirkens præsident. (Forts.).

LØFT DIT HODE.

Løft dit hode, du raske gut!
Om et haab eller to blev brudt,
blinker et nyt i dit øie,
straks det faar glans av det høie.

Løft dit hode og se dig om!
Noget er der, som roper: Kom!
Noget med tusinde tunger,
som om freidighet synger.

Løft dit hode; thi i dig selv
blaaner ogsaa et utstrakt hvælv,
hvor der med harpe klinger,
jubler, toner og svinger.

Løft dit hode, og syng det ut!
Aldrig kuer du vaarens skud;
hvor der er gjærende kræfter,
skyter det aaret efter.

Løft dit hode, og tag din daab
av det høie, straalende haab,
som over verden hvælver
og i hver livsgnist skjælver.

BJØRNSTJERNE BJØRNSON.

At samle nyttig kundskap er en passende beskjæftigelse, ikke alene i den yngre alder, men i hele livet.

INDHOLD:

Frelse for de døde. — Tiendeloven. — Den høieste personlighet. II. — Bergens gren (reisebrev). — Vær altid aktiv i dit arbeide. — Lydighet mot prestedømmet. — Et vidnesbyrd. — Søndagsskolens korlæsning for mars. — Barnas avdeling. — Løft dit hode.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.
OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA